

Arrest

nr. 62 953 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 maart 2011, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker die van Turkse nationaliteit verklaart te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 september 2010 en op 24 januari 2011 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 14.12.2009 en de aanvullingen d.d. 03.09.2010

en 06.12.2010 ingediend door :

C., K. (R.R.: 676070100139)

Nationaliteit: Turkije

Geboren te G. op 01.07.1976

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij K. D. M. dd. 03.11.2009 voorlegt, slaagt hij er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Geen van de voorgelegde stukken kunnen bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007. De drie getuigenverklaringen van D. S., S. T. en M. K., dat zij betrokkene respectievelijk 3 en 2,5 jaar kennen, kunnen niet weerhouden worden. Daar zij ongedateerd zijn, geven zij immers geen uitsluitsel over de periode en duur van betrokkenes ononderbroken verblijf in België.

Het feit dat betrokkene volkomen geïntegreerd zou zijn, Nederlands leerde, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Als prangende humanitaire situatie haalt betrokkene aan dat hij sinds jaren in België woont en in zeer erbarmelijke situaties dreigt te belanden ten gevolge van zijn precaire verblijfstoestand. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

(...).”

Op 24 maart 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Geput uit de schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet bevond op het grondgebied uiterlijk op 31.03.2007.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat verzoeker wel heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie.

Het ononderbroken verblijf sedert minstens 31.03.2007 werd in casu aangetoond door getuigenverklaringen. Verwerende partij in meerdere dossiers de aanwezigheid in het Rijk aanvaard van illegalen louter op basis van getuigenverklaringen!!

De volgende personen werden op die manier geregulariseerd:

- 1. Z. M., OV: 6682984*
- 2. A. A., OV: 4995634*
- 3. S. M., OV: 6679900*
- 4. O. R., OV: 6575995*
- 5. E. Y., OV: 6679898*
- 6. M. A. b., OV: 6671066*
- 7. M. f., OV: 6402284*

Alhoewel verzoeker ook getuigenverklaringen heeft voorgelegd aangaande zijn aanwezigheid in het Rijk wordt zijn aanvraag toch afgewezen.

Dit is een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker wenst voorts aan te halen dat de instructie dd. 19.07.09 is vernietigd en verwerende partij verzoeker geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij werk heeft en bijgevolg moet hij worden geregulariseerd.

Het is een schending van het gelijkheidsbeginsel om een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 31.03.07 en illegalen aanwezig na 31.03.07.

Dit onderscheid is niet objectief. Verzoeker heeft werk en kan het minimumloon verdienen, zodat hij niet uit de boot kunnen vallen omdat hij toevallig het Rijk zou zijn binnengekomen na de datum van 31.03.2007.

Tot slot heeft de behandeling van de aanvraag 13 maanden geduurd, hetgeen een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.

Het middel is gegrond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het raam waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Er is op 19 juli 2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het raam van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde aldus in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf kan toestaan. Zodoende kunnen de vernietigde instructies en artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet los van elkaar worden gezien.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis daarvan te moeten worden geregulariseerd. Verzoeker vergeet kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen een meer gunstige toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet impliceert. De gemachtigde heeft *in casu* de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door het verschil in behandeling tussen verzoeker die een ononderbroken verblijf moet aantonen voor 31 maart 2007 en andere illegalen, wijst de verwerende partij erop dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan slechts aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker laat evenwel na dit te doen.

De verwerende partij wijst erop dat er uiteraard een objectief en markant verschil is tussen enerzijds vreemdelingen die zich beroepen op de instructie van 19 juli 2009 en vreemdelingen op wie de instructie niet van toepassing is. Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet werden geschonden. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er valt ook niet in te zien op welke wijze het beginsel van de redelijke termijn zou zijn geschonden, nu de laatste aanvulling van verzoekers aanvraag dateert van 27 oktober 2009 en de bestreden beslissing werd genomen op 23 december 2010. Bovendien dient erop te worden gewezen dat, mocht het onderzoek en de behandeling van verzoekers aanvraag niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, *quod certe non*, dit dan nog niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden. Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Geen enkele verdrags- of wetbepaling voorziet dat de aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn. Verzoeker toont bovendien niet aan welke schade hij hierdoor zou hebben geleden.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

3.3.1. Verzoeker meent dat zijn ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 werd aangetoond door getuigenverklaringen en dat hij wel heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van de instructie.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij K. D. M. dd. 03.11.2009 voorlegt, slaagt hij er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Geen van de voorgelegde stukken kunnen bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007. De drie getuigenverklaringen van D. S., S. T. en M. K., dat zij betrokkene respectievelijk 3 en 2,5 jaar kennen, kunnen niet weerhouden worden. Daar zij ongedateerd zijn, geven zij immers geen uitsluitel over de periode en duur van betrokkenes ononderbroken verblijf in België.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de drie getuigenverklaringen die verzoeker voorlegt ongedateerd zijn en geen welbepaalde periode vermelden waarin verzoeker gekend was. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat deze drie getuigenverklaringen niet kunnen weerhouden worden.

3.3.2. Verzoeker voert aan dat zeven andere personen wel werden geregulariseerd “louter op basis van getuigenverklaringen” en dat het rechtszekerheidsbeginsel hierdoor geschonden wordt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker slaagt er niet in met een loutere verwijzing naar zeven namen van andere vreemdelingen, aan te tonen dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden.

In de mate waarin verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker geeft zeven namen op maar brengt geen verdere concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van deze zeven andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat de instructie is vernietigd en dat er geen voorwaarden kunnen worden opgelegd van een instructie die niet bestaat, herhaalt de Raad dat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om een verblijfsmachtiging toe te kennen. De bevoegde staatssecretaris heeft er voor geopteerd om de situaties waarin hij in regel een verblijfsmachtiging zal toekennen te verduidelijken in een publiek gemaakte beleidsrichtlijn en op die wijze zijn beoordelingsbevoegdheid aan banden te leggen. Het staat niet ter discussie dat bij de beoordeling van verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing heeft gemaakt van deze beleidsrichtlijn en heeft geverifieerd of verzoekers situatie

overeenstemde met een van de in deze beleidsrichtlijn omschreven gevallen waarin in beginsel steeds een verblijfsmachtiging wordt toegestaan. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet naar deze beleidsinstructie verwezen.

De Raad wijst er verder op dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker toont *in casu* niet aan dat er op kennelijk onredelijke wijze werd gehandeld of op basis van een foutieve feitenvinding. Het feit dat verzoeker werk heeft en een arbeidscontract heeft voorgelegd, wordt besproken in de bestreden beslissing maar er werd geoordeeld dat dit niet volstaat om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

3.3.4. Verzoeker voert nog eens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan, dit maal tussen illegalen aanwezig in het Rijk voor 31 maart 2007 en illegalen na 31 maart 2007. De Raad herhaalt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker verwijst naar het onderscheid dat gemaakt wordt tussen illegalen die hier wel of niet verbleven voor 31 maart 2007, maar brengt geen verdere concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Waar verzoeker ten slotte de schending van de redelijke termijn aanvoert omdat de behandeling van de aanvraag dertien maanden heeft geduurd, wijst de Raad erop dat er geen wetsbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dat verzoeker inmiddels de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen september 2009 en december 2009. De schending van het beginsel van de redelijke termijn kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.3.6. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Eng artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET